

РЕШЕНИЕ

№ 5892

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6714** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], търсец закрила, гражданин на Й., [населено място], [улица], ет.6, ап. против решение № 1500/03.06.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи, че решението е незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон – чл.8 и чл.9 от ЗУБ и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - органът не е изяснил всички факти и не е преценил всички твърдения в представената бежанска история. Конкретно сочи, че е налице заплаха за живота му, ако се върне в Й., а в С. А. не може да се върне, тъй като там няма възможност да поиска хуманитарна закрила и съществува вероятност да бъде върнат в Й.. Моли съда да отмени решение № 1500/03.06.2020г. на председателя на ДАБ – МС.

Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за общото положение, политическата и икономическа обстановка в Й., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ – МС.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по

чл.87 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя с вх. № РД-09-1760 от 03.10.2019г. за предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени въз основа на представен йеменски задграничен паспорт; оригинал на карта за пребиваване в С. А., валидна до 18.10.2021г; оригинал на шофьорска книжка, издадена от С. А.; фотокопие на акт за раждане, издаден от С. А..

От данните от проведеното на 24.10.2019г. интервю, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че Н. А. А. А. е роден в [населено място] в С. А., където е работил баща му. Има само йеменско гражданство, арабин е, мюсюлманин – сунит. Напуснали са Й. отдавна и къщата, в която са живеели вече не съществува. В Й. ходи само на гости на роднини – вуйчо му, който е и баща на съпругата му. Последно е бил там 2014г. за десет дни. Напуснал е страната легално с паспорт и самолет. Оттогава не се е връщал там, но е пътувал до Турция, Д. (ОАЕ), България, О., М.. Последно е напуснал С. А. през юни 2019г. със самолет отишъл до Турция, където живял около месец и половина. През този период идвал в България около три пъти, след което се връщал в Турция. В България дошъл за пръв път през 2017г. като турист. През 2018г. се върнал и регистрирал фирма, заедно със съдружник. Фирмата се занимавала с внос на американски коли в България. В интервюто заявява, че си е купил апартамент в [населено място].

Откакто е роден е живял само в С. А.. Там е завършил средно образование и близо 20 години е работил в магазина за домашни потреби на гаранта му. Всеки чужденец в С. А., трябва да има гарант. Поради промяна в политиката относно чужденците и високите такси за наемане на чужденци, гарантът му отказал да му поднови разрешението за пребиваване, тъй като това му излизало много скъпо, и го принудил да подпише документ, че няма финансови претенции към него и напуска доброволно. Въпреки, че търсел, не открил друг гарант и напуснал С. А.. Съществува и възможност сам да си плати за разрешението но цената за една година била 12000 долара, а трябвало да плати и за семейството си.

Жалбоподателят е женен. Има две съпруги. Първата е гражданка на Й. и и от нея има 6 деца – 4 дъщери и двама сина. Две от дъщерите му са омъжени и живеят в С. А.. Останалите живеят в М. с майка си. Втората му съпруга е гражданка на М.. От нея има двама сина. Тримата са в И..

Не иска да се завръща в Й., защото няма къде да отиде там. Било опасно за него и семейството му, съществувал риск да бъде отвлечен той или децата му с цел откуп, тъй като знаят, че е работил в С. А. и предполагат, че има пари. Освен това, тъй като С. А. оглавява международна коалиция срещу хутите, които владеят [населено място], последните щели да го смятат за враг.

Като причина за напускане на С. А. посочва загубата на гаранта и липсата на пари за закупуване на постоянно пребиваване там. Майка му и брат му все още живеят там и имат разрешение за пребиваване.

Жалбоподателят е имал издадено разрешение за продължително пребиваване в

България, но фирмата му задлъжняла. Продам я, подам молба за закрила до ДАБ- МС и се отказал от разрешението за постоянно пребиваване, защото вече нямал право. От 2018г. е идвал в България повече от 15 пъти. През август 2019 напуснал окончателно Турция и след това не е излизал от България.

В интервюто жалбоподателят заявява, че не е арестуван, съден, осъждан, не е влизал във взаимодействие с полицията в Й. или в С. А., не се е занимавал с политика, не е членувал в политически партии и организации, не е имал конкретни лични проблеми с някого в Й. или С. А., не е получавал заплахи, не му е оказвано насилие.

По делото са приложени посочените в решението справки на директора на дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в Й. и С. А..

Със становище рег. № УП 20352 от 13.01.2020 г. на интервюиращия орган е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на международна закрила на Н. А. А. А..

С оспореното в настоящото производство решение № 1500/03.06.2020г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2, вр. с чл.8 и чл.75, ал.1, т.4 вр. чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Н. А. А. А.. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в страната на произход – Й. и страната на обичайното му пребиваване - С. А. и с оглед липсата на личен елемент за търсената международна закрила, е обосновал е извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От така приетото за установено, настоящият съдът прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган - председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ, при условия на заместване, тъй като в периода на издаване на заповедта е бил в отпуск. По делото са представени заповед РД05-306/28.05.2020г. на председателя на ДАБ – МС и заповед № 0-950 от 29.05.2020г. на главния секретар на МС.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е бил информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод от и на арабски език. Видно от представения протокол от проведено интервю, същото е проведено на заявления от жалбоподателя език, като последният изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на жалбоподателя е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал.1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е и изводът, че жалбоподателят не е обосновал необходимостта от предоставяне на международна закрила. Липсват доказателства, че той действително е бил принуден да напусне работа. Твърди, че не може да си позволи да остане в С. А., поради цената на разрешителното, а в същото време се е отказал от финансови претенции към работодателя си. Към момента в С. А. продължават да пребивават голяма част от близките му – две от дъщерите му, майка му, шестте му братя и сестри. Този факт, разгледан съвкупно с факта, че до изтичане срока на валидност на разрешението му за пребиваване е оставало още година и половина води до извода, че причина за напускане на страната е влошеното му финансово състояние. Преди да подаде молбата за закрила, след напускане на страната си на произход Й. за последно през 2014г. е посещавал редица държави и е влизал многократно в България. Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че идването в България на жалбоподателя е с цел да намери по-добри социално-икономически условия за живот. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания за предоставяне статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай йеменският гражданин не навежда като причина за напускането на страната наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той нито е арестуван, нито е осъден в държавата си по произход.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно

насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and N. Е. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справка за Й. с вх. № МД—647/18.11.2019г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в Й. и специфичното положение на жалбоподателя. Въпреки наличието на въоръжени сблъсъци и инциденти със сигурността, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Й., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по

тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Международно признатото правителство на Й., подкрепяно от САЩ и С. А., контролира приблизително половината територията на страната, а хутите и други въоръжени групировки имат контрол над западната и южната част от страната. Правилно административният орган се е позовал на чл.9, ал.5 от ЗУБ, според който Хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В съдебно заседание от ответника е представена актуална справка за ситуацията в Й.. От нея не се установяват факти, различни от приетите при постановяването на оспореното решение на председателя на ДАБ – МС. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ на гражданина на Й..

Съдът споделя и изводите на председателя на ДАБ-МС, че за Н. А. А. съществува възможност да продължи да живее на територията на С. А., където е роден, прекарал е целия си живот и където продължава да живеят голяма част от семейството му. Към момента на издаване на обжалваното решение, а и на приключване на съдебното дирене, той притежава валидна карта за пребиваване. От представената справка за С. А. , изготвена от дирекция "Международна дейност" при ДАБ – МС се установява, че в страната не е налице въоръжен конфликт. Макар и да е намалял през последните години броят на работещите в страната чужденци, там все още работят над 10 милиона имигранти. Макар и да не е страна по Ж. конвенция, от справката е видно, че правителството предоставя шестмесечни визи за сирийски и йеменски граждани, а кралски указ позволява проформа удължаване на тези визи. Съществува и възможност да се придобие виза за пребиваване, основани на средства, а в страната е налице тенденция за отслабване на имиграционната политика. Самият факт, се жалбоподателят изтъква като основана причина за напускане на С. А. цената на разрешението за пребиваване, води до извод, че той напуска държавата на пребиваване по икономически, а не по хуманитарни причини.

С оглед на изложеното, не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по

произход, като данните от справките на ДАБ съвпадат с отразеното в решението. Изводите на председателя на ДАБ-МС, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.92 ЗУБ, производствата по реда на глава седма от ЗУБ се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноски, поради което разноски в настоящето производство не следва да се присъждат.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Й., против решение № 1500/03.06.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: